

Epistola către Filipeni (2)

Capitolul 2

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 24.10.2022, Actualizat: 24.10.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Hristos - modelul pentru viața creștină

Vrăjmașul (satan) a căutat să distrugă mărturia credincioșilor din Filipi în acel ținut, nu numai prin persecutarea lor de către adversari *din afara* părtășiei creștine (Filipeni 1.27-30), ci și prin semănarea discordiei *în interiorul* părtășiei creștine (Filipeni 2). În istoria Bisericii, împotrivorul a avut un mare succes în acest fel. Ceea ce nu a fost obținut prin persecuție a fost, fără îndoială, obținut prin disensiuni interne.

Ca urmare a activităților vrăjmașului în rândurile creștinilor, Biserica a fost divizată în principiu și în practică în toate aspectele - până în punctul în care mărturia ei publică a fost fărâmițată în mii de bucăți! Astăzi există o gamă largă de confesiuni și comunități creștine neconfesionale, care sunt la fel de diferite ca ziua și noaptea. Nu mai este nevoie să spunem că acest lucru nu este deloc ceea ce Dumnezeu a vrut pentru Biserică în timpul absenței lui Hristos. Domnul S-a rugat ca noi toți să fim „una” și să mergem înainte împreună (Ioan 17.11,21,23). El vrea ca creștinii credincioși să meargă împreună în unitate practică pe drumul credinței - chiar dacă sunt împrăștiați în toată lumea - exprimând astfel adevărul despre „*un singur trup*” al lui Hristos (Efeseni 4.2-4). Cu regret, starea noastră divizată a dat lumii o viziune foarte distorsionată asupra Evangheliei și a revelației adevărului creștin. Necredincioșii privesc Biserica așa cum există astăzi și sunt total dezorientați.

Poate ne întrebăm: „Cum au început toate acestea?”. În multe cazuri, fragmentarea se datorează faptului că creștinii nu au fost „*un singur duh*” și „*un singur suflet*”, lucru asupra căruia Pavel insistă cu tărie în această epistolă (Filipeni 1.27; 2.2; 3.16; 4.2). Se pare că satan a profitat de neînțelegerile aparent minore și a incitat carnea din credincioși să adopte poziții opuse în chestiuni de doctrină și practică, iar aceste diferențe sunt atât de adânc înrădăcinate în toate încât au devenit ireconciliabile. Starea actuală a Bisericii, cu toate numeroasele ei diviziuni, este rezultatul acestui fapt. Ceea ce este trist este că satan încă lucrează pentru a zdruncina și mai mult Biserica. El are planuri pentru fiecare comunitate creștină: de la megabisericile din marile metropole până la micile biserici sau comunități aparent ne semnificative de la țară. Scopul său este de a distruge orice mărturie pentru Hristos. Deoarece Pavel era conștient de atacurile lui satan (2. Corinteni 2.11), el le oferă credincioșilor din Filipi remediul divin în acest al doilea capitol, pentru ca Biserica să fie ferită de atacul vrăjmașului. Deoarece satan încă lucrează în acest scop, ceea ce este prezentat aici are o aplicație importantă pentru bisericile creștine de astăzi.

Pavel a arătat în Filipeni 1.27 că unitatea este necesară în rândurile creștinilor, dar acum el pornește un lung tratat despre cauzele certurilor dintre creștini și despre cum pot fi vindecate. Dacă lucrurile pe care le prezintă mai jos ar fi luate în serios și aplicate practic, dușmanul ar fi oprit în încercarea sa de a distruge comunitățile creștine de astăzi.

Un îndemn la unitate în viața bisericii (versetele 1,2)

Versetele 1,2

Filipeni 2.1,2: Dacă este deci vreo încurajare în Hristos, dacă este vreo mângâiere a dragostei, dacă este vreo comuniune a Duhului, dacă sunt sentimente și îndurări,

împliniți-mi bucuria să gândiți la fel, având aceeași dragoste, cu un suflet, gândind *una*;

...

În acest capitol, Pavel îi îndeamnă pe credincioșii din Filipi să umble în unitate practică: ei puteau realiza acest lucru numai dacă fiecare dintre ei avea o atitudine smerită (Filipeni 2.3,4). În afară de aceasta, el le arată ce produce în credincioși adevărata smerenie și o atitudine smerită: ei trebuie să-și concentreze atenția în întregime asupra smereniei lui Hristos, care este modelul harului smerit (Filipeni 2.5-8). Dar, înainte de a vorbi despre aceste lucruri, Pavel le arată că harul necesar pentru a umbla în unitate practică a lucrat deja în credincioșii din Filipi (Filipeni 2.1). Dovada acestui lucru era dragostea și bunătatea pe care ei le-au revărsat cu generozitate asupra lui, gândindu-se la el când era în nevoie și trimițându-i un dar de atât de departe. Pavel subliniază această dovadă a harului și bunăvoienței lor prin menționarea „încurajării în Hristos”, a „mângâierii dragostei”, a „părtășiei Duhului” și a „sentimentelor și îndurărilor lăuntrice”. El a avut parte de toate acestea.

„Dacă” din versetul de început este un [„dacă” de argument](#), nu un [„dacă” de condiție](#) (vezi Introducerea). Nu înseamnă că nu există mângâiere în Hristos etc. Cuvântul este folosit aici în sensul de „pentru că [din moment ce este așa]”. Pavel își construiește un argument; el spune *pentru că* Dumnezeu a produs în credincioșii din Filipi aceste sentimente minunate și compasiune pentru el, el știe că ei erau capabili să le arate la fel și altora - și mai ales unii față de alții; și tocmai la asta se gândea. De aceea spune: „împliniți-mi bucuria să gândiți la fel, având aceeași dragoste, cu un suflet, gândind *una*”. Este ca și cum ar spune: „Mi-ați arătat multă bunătate, dragoste și compasiune și apreciez foarte mult acest lucru. Dar dacă vreți cu adevărat să mă faceți fericit și să-mi completați bucuria, arătați-vă unul altuia același har pe care mi l-ați arătat mie.” Când există un astfel de spirit între credincioși, va exista o unitate și o coeziune fericită, pe care vrăjmașul nu le poate strica.

Evident, credincioșii din Filipi erau destul de liberi și dispuși să arate har și bunătate față de Pavel, dar nu erau la fel de zeloși în a-și arăta aceste calități unii altora. Oare nu am mai văzut acest lucru în bisericile creștine din zilele noastre? Un frate călător (un frate „slujitor”) vine în oraș, iar sfinții îi arată o dragoste și o bunătate remarcabile - de la mâncare delicioasă până la un dar în bani. Dar când vine vorba de altcineva, nu reușesc să arate același nivel de dragoste și ospitalitate.

Din ceea ce spune Pavel în versetul 2 despre „gândiți la fel [gândind în același fel]” și „gândind *una* [gândind același lucru]”, putem vedea că cearta începe adesea cu frații care au gânduri și opinii diferite despre anumite lucruri (1. Corinteni 1.10,11). Adesea, acest lucru provine din faptul că credincioșii nu înțeleg corect anumite principii în legătură cu un anumit subiect și, ignoranți fiind, iau o poziție în această privință pe care alții, care înțeleg mai bine principiile divine, o consideră o eroare. Apoi, atunci când intră în joc mândria, oamenii tind să „schimbe cu încăpățănare vitezele” și să își apere cu încăpățănare poziția, ceea ce duce în cele din urmă la un impas.

Cheile pentru unitate (versetele 3,4)

Versetele 3,4

Filipeni 2.3,4: ... nimic să nu fie din duh de partidă sau glorie deșartă, ci, în smerenie, unul considerându-l pe altul mai presus de sine însuși, nu privind fiecare la ale lui, ci fiecare și la cele ale altora.

Un astfel de „impas” ar putea fi evitat dacă toți cei din adunare ar urma cuvântul lui Pavel: „Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă, ci, în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși”. Pavel menționează aici două lucruri semnificative, care distrug adunările din interior: „duh de ceartă” și „slavă deșartă”. Duhul de ceartă este discuție interminabilă, discordie și ciorovăială, iar slava deșartă este mândria de sine sau faptul de a avea o părere mai bună despre noi înșine decât ar trebui să avem. În spatele amândurora se află mândria (Proverbele 28.25¹; Romani 12.3). Pavel se ocupă de duhul de ceartă în capitolul 2 și de slava deșartă în capitolul 3. Ne așteptăm pe deplin la un astfel de comportament carnal în cercurile lumești, dar nu ar trebui să fim atât de naivi încât să credem că el există doar acolo. Astfel de lucruri se pot întâmpla și printre creștini - chiar și printre slujitorii Domnului, așa cum arată Filipeni 1.15,16. De fapt, aceste lucruri iau cele mai subtile forme pe tărâm spiritual. Ne putem ascunde răutatea în spatele a ceea ce poate părea o preocupare evlavioasă.

Pavel spune că marea protecție împotriva acestor pericole este ca fiecare în Adunare (Biserică) să „umble în smerenie” și să-și prețuiască cu adevărat frații „mai mult [mai presus]” decât pe sine însuși. (Aceasta nu se referă la domeniul darului, ci la calitatea morală. De exemplu, de la un evanghelist înzestrat nu se cere să-și imagineze că un frate - care în mod clar nu are darul de a predica - este un predicator „mai bun” decât el. Pur și simplu, acest lucru nu ar fi adevărat. Pavel vorbește aici despre „calitățile” morale, pe care Dumnezeu le-a lucrat în poporul Său).

Folosirea repetată a cuvântului „fiecare” în versetul 4 indică faptul că solicitarea lui Pavel trebuie luată în serios de *toți* cei din Biserică (Adunare) – atât de frați, cât și de surori. Dacă doar o singură persoană nu umblă în judecată de sine și smerenie, acea persoană ar putea fi declanșatorul pe care satan îl caută pentru a semăna discordie. Un frate a spus odată:

În fiecare adunare există „nitro” și „glicerină”; este nevoie doar de *o singură* scânteie care să zboare între cele două și va avea loc o explozie!

Deoarece toți avem carnea în noi, cu toții putem face ca acea scânteie fatală să se aprindă. Genul de unitate pe care Pavel îl încurajează aici nu este o înțelegere pur umană, în care anumite lucruri sunt convenite pentru a menține pacea. Vedem acest lucru în lume: în afaceri, în politică, etc. Unitatea divină, dimpotrivă, rezultă din smerenia duhului.

Pavel adaugă: „Fiecare să nu se uite la [propriul] avantaj, ci și la [avantajul] celorlalți” (compară cu nota de subsol din traducerea lui J.N. Darby). Acest lucru arată: avem nevoie de o mentalitate, de o atitudine care să nu se gândească la ceea ce ar fi cel mai avantajos pentru noi, ci la ceea ce ar fi avantajos pentru ceilalți. O atitudine egoistă de tipul „eu primul” în Biserică va duce cu siguranță la tensiuni și dificultăți (3Ioan 9). Făcând astfel, cu siguranță nu ne străduim să obținem ceea ce este „favorabil păcii ...” (Romani 14.19).

Modelul smereniei: smerirea de Sine a lui Hristos (versetele 5-8)

Versetele 5-8

Pavel continuă să ne spună *cum* se produce adevărata smerenie a duhului - și aceasta este prin a privi la smerenia lui Hristos Isus. El spune:

Filipeni 2.5-8: Pentru ca acest gând să fie în voi, care era și în Hristos Isus: care, fiind în chip de Dumnezeu, n-a considerat de apucat să fie egal cu Dumnezeu, ci S-a golit pe Sine Însuși, luând chip de rob, făcându-Se în asemănarea oamenilor. Și, la înfățișare fiind găsit ca un om, S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce.

În aceste versete avem în fața noastră întreaga călătorie a vieții Domnului Isus: de la înălțimile gloriei din ceruri până la adâncurile umilinței de pe Golgota.

Punctul crucial, care devine clar în acest pasaj este: Domnul S-a smerit și a ales de bună voie această cale! Da, El a venit în ascultare de Dumnezeu, care L-a trimis, dar nu acesta este punctul pe care se pune accentul aici. Mai degrabă, este vorba despre dorința Sa personală de a se smeri pe Sine Însuși în slujirea smerită a altora. El este un exemplu remarcabil de smerenie și altruism. Domnul Însuși a spus: „Învățați de la Mine, pentru că eu sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11.29).

Când Pavel spune: „acest gând să fie în [între] voi”, el vrea să spună: dacă același fel de gândire, aceeași atitudine (sau același mod de a gândi) care era în Hristos ar fi „între” sfinți, aceasta ar vindeca orice tendință de discordie și de ceartă. Cuvântul „să fie” [dar și „să ne”] este un cuvânt caracteristic în epistole, folosit în legătură cu îndemnul creștine. Aceasta include: (1) faptul că avem o natură nouă (primită prin nașterea din nou) care dorește să facă voia lui Dumnezeu și, de asemenea, (2) faptul că avem Duhul Sfânt în noi pentru a ne călăuzi în conformitate cu aceste dorințe. Partea noastră este să lăsăm viața nouă și Duhul Sfânt, care locuiește în noi, să facă voia lui Dumnezeu prin noi și să nu împiedicăm această lucrare spirituală.

Observă: Pavel nu începe prin a vorbi despre fapte, ci începe cu sursa tuturor faptelor: gândirea [mintea] noastră. Aici este locul unde lucrurile trebuie să fie corecte; toate acțiunile corecte rezultă dintr-o gândire corectă. Și cum ar trebui să gândim? Trebuie să gândim ca Hristos și să imităm „felul de gândire” smerită a Lui.

Șapte pași de smerire

Pavel arată *șapte* pași de smerire, pe care Domnul i-a parcurs în marea Sa smerenie.

1. El, „fiind în chip de Dumnezeu, n-a considerat de apucat să fie egal cu Dumnezeu”.

Aceasta este o proclamare a adevăratei Dumnezeiri a lui Hristos. Cuvântul „chip [form]” folosit în acest pasaj este un cuvânt din engleza veche care se referă la întreaga materie

sau substanță a unui lucru. Înțelesul și utilizarea modernă a cuvântului în zilele noastre transmite o idee diferită. Cineva ar putea fi ademenit să creadă că Domnul Isus era Dumnezeu doar în exterior sau că semăna cu Dumnezeu. Aceasta nu este deloc ceea ce spune Pavel. Domnul Isus nu a semănat doar cu Dumnezeu - El *este* Dumnezeu (Ioan 1.1)! Ideea lui Pavel este că, din moment ce Hristos este Dumnezeu și împărtășește Dumnezeirea în același mod, El nu a considerat gloria „ca de apucat” - adică nu ca pe ceva ce trebuie să fie obținut cu orice preț și păstrat cu tărie. De aceea, El a fost dispus să renunțe la ceea ce Îi aparținea de drept ca Dumnezeu, pentru a coborî și a fi Răscumpărătorul nostru. Acesta este un fapt de o smerenie de neconceput.

2. El „S-a golit pe Sine Însuși”.

El S-a „înstrăinat” pe Sine sau s-a „golit” pe Sine Însuși [după cum traduce CSV-Elberfelder în nota de subsol]. - Nu numai că a fost dispus să coboare pe pământ pentru a veni la noi în nevoia noastră, dar și-a dovedit această disponibilitate făcându-Se nimic și golindu-Se pe Sine. De ce S-a golit pe Sine Însuși? Cu siguranță nu S-a golit de „chipul” Său, adică de Dumnezeirea Sa. (Dacă S-ar fi golit de Dumnezeirea Sa, ar fi încetat să mai fie Dumnezeu, ceea ce este imposibil!) Toți învățătorii biblici demni de încredere sunt de acord că Domnul S-a golit de slava Sa exterioară ca Dumnezeu: forma exterioară a Dumnezeirii Sale. J.N. Darby, de exemplu, a spus: „Hristos ... S-a dezbrăcat în dragoste de toată slava Sa exterioară”.²

Este important să înțelegem că El s-a dezbrăcat de slava Sa exterioară. El nu a încetat să fie tot ceea ce era ca Dumnezeu. În mod similar, un general cu cinci stele poate merge acasă la sfârșitul zilei și își poate scoate uniforma, care îl identifică ca general, și o poate așeza pe un scaun. În acest fel, el a renunțat la semnele exterioare ale acelei poziții prestigioase - dar este încă un general de cinci stele! La fel și Domnul Și-a dat la o parte slava, dar nu și Dumnezeirea. El S-a dezbrăcat de gloria *egalității Sale poziționale* cu Dumnezeu, nu de *egalitatea Sa personală* cu Dumnezeu. El „a vândut tot ce avea” (Matei 13.46). Aceasta a însemnat: a renunțat la drepturile Sale ca Dumnezeu și la dreptul de a acționa ca Dumnezeu, deși era Dumnezeu. Aceasta este o demonstrație uimitoare de smerenie.

3. El „a luat chip de rob”.

Luând natura umană în Persoana Sa și devenind Om (întruparea), Domnul a coborât în poziția creaturilor Sale, deși El Însuși [din eternitate] nu era o creatură. În acest fel, El Și-a ascuns Dumnezeirea într-un trup omenesc (Ioan 1.14; 1. Timotei 3.16; Evrei 10.20). Cuvântul „chip” aici, ca și în Filipeni 2.6, nu înseamnă o simplă formă exterioară, ci esența și substanța unui lucru. Astfel, în timp ce a continuat să rămână pe deplin Dumnezeu, El a devenit o ființă umană adevărată - și anume, pe deplin: cu un spirit uman, un suflet uman și un trup uman. Această unire a naturii Sale divine cu natura Sa umană este de neînțeles (Matei 11.27).

Acest pas de smerire a implicat acceptarea de către El a limitărilor inerente naturii umane. Ca ființă umană, El S-a pus pe Sine ca „rob” sub autoritatea lui Dumnezeu. Acesta era un lucru nou pentru El, deoarece nu fusese niciodată într-un loc de supunere în veșnicia trecută. El era Domnul peste tot ce exista în univers! Prin urmare, El nu a știut

niciodată [din propria Sa experiență] ce înseamnă să fii ascultător și, de aceea, a trebuit să „învețe ascultarea” prin experiența Sa ca ființă umană (Evrei 5.8). Acest lucru nu înseamnă că a trebuit să învețe ascultarea prin „încercare și rătăcire”, adică prin încercări practice; mai degrabă, a învățat prin experiență ce era ascultarea. Spre deosebire de alți oameni, ascultarea Sa a fost perfectă; nu a existat niciun fel de „încercare și rătăcire”.

Domnul ar fi putut să aleagă - când a devenit Om - orice mod de viață și să intre în el: El ar fi putut să ia înfățișarea unui mare rege sau împărat și să se înconjoare de bogăție și prosperitate; dar nu, prin propriile Sale acțiuni smerite, El a luat locul unui rob! Astfel, El nu a venit să fie servit de alții, ci a venit să slujească altora (Matei 20.28). El a fost aici pe deplin pentru a face voia Tatălui Său (Psalmul 40.9; Matei 26.39). J.N. Darby a spus odată: „Egoismului îi place să fie servit; dragostei îi place să slujească.”³ Aceasta este ceea ce a caracterizat viața Domnului (Faptele apostolilor 20.35). Ce smerenie de neconceput din partea unei Persoane atât de mărețe!

4. „S-a făcut în asemănarea oamenilor”.

Acest lucru nu înseamnă că Domnul arăta doar ca un om. El era „în asemănare cu oamenii”, pentru că era un om adevărat. În exterior, El nu arăta diferit de orice alt om. El nu se deosebea de ucenicii Săi. De fapt, când au venit să-L aresteze, Iuda a trebuit să-L identifice cu un sărut - dovadă că nu avea aureolă. Dar în timp ce din punct de vedere fizic era ca oricare alt om, din punct de vedere moral nu era ca oricare alt om, pentru că nu avea o natură păcătoasă decăzută ca toți ceilalți oameni. Natura Sa era sfântă (Luca 1.35). De aceea, „nu a cunoscut niciun păcat”, „nu a făcut niciun păcat” și „nu a fost niciun păcat în El” (2. Corinteni 5.21; 1. Petru 2.22; 1 Ioan 3.4).

5. „La înfățișare fiind găsit ca om, S-a smerit pe Sine”.

Ca Dumnezeu, *S-a golit* pe Sine, dar ca om *S-a smerit*. „Smerit” aici, în textul grecesc, este la timpul aorist, ceea ce înseamnă că El S-a smerit o dată pentru totdeauna în viața Sa. Așadar, această afirmație nu se referă la vreun act de smerire anume, ci descrie mai degrabă suma totală a întregii Sale vieți ca ființă umană. Cu cât se smerea mai mult, cu atât mai mult era călcat în picioare. Răspunsul său era simplu, să se smerească și mai mult. Spiritul Său a fost întotdeauna marcat de această lepădare de Sine.

6. „S-a făcut ascultător până la moarte”.

Acest lucru arată că nu a existat nicio adâncime până la care Domnul să nu fi mers în smerirea de Sine. Nu este vorba de faptul că El S-a supus morții; aceasta nu a avut nicio putere asupra Lui, pentru că El era nemuritor. El a ascultat de *Dumnezeu*, iar ascultarea Sa L-a condus până la moarte. El a preferat să moară, decât să fie neascultător (Evrei 12.4). Observă: Pavel nu vorbește aici despre ceea ce a realizat Domnul în moarte, pentru a ispăși păcatele noastre. El Îl prezintă pe Hristos ca fiind marele nostru exemplu de urmat; noi nu am putea niciodată să-L urmăm în ceea ce a făcut ca purtător de păcate pentru a ne ispăși păcatele. Este vorba despre smerirea Sa, nu despre jertfa Sa de ispășire.

7. „Și chiar moarte de cruce”.

Acest pas L-a adus pe Hristos în punctul cel mai de jos al smeririi Sale. Am fi putut crede că ar fi fost suficient pentru El să meargă până la moarte; dar să moară de o moarte rușinoasă pe cruce este pur și simplu de neconceput. El fusese acuzat pe nedrept de nelegiuire și condamnat la moarte (Matei 26.59-66). Apoi a fost dezbrăcat complet (Psalmul 22.18,19), a fost bătut în cuie pe o cruce romană (Psalmul 22.17) și a fost dat morții (Psalmul 22.20-22a). Nimic nu ar putea fi mai umilitor.

Domnul ar fi putut muri într-un alt mod, în care, în fața lumii, demnitatea Sa ar fi fost păstrată și moartea Sa ar fi fost asociată cu onoarea și gloria. Ar fi putut să urce pe vârful unui munte sub ochii unei mari mulțimi și să salute oamenii, așa cum ar fi făcut un erou, și apoi să Se întindă triumfător și să moară pe un altar special construit pentru acest scop. Poporul ar fi aplaudat la vederea unui astfel de sacrificiu. Dar nu, El a murit în „slăbiciune” (2. Corinteni 13.4) și în „rușine” (Evrei 12.2) pe locul unui criminal (Luca 23.32,33)! Acesta este exemplul suprem de smerenie. El a fost dispus să se smerească până la punctul de a muri gol pe cruce, și anume pentru a putea fi o binecuvântare pentru alții!

Toată umilința ta o admirăm,
Dorim să ne asemănăm mai mult cu Tine,
odihnă și bucurie în ea să aflăm,
Doamne drag, să învățăm de la Tine!⁴

Încă o dată, punctul crucial aici este: Domnul a făcut acești pași în jos în mod voluntar. El a făcut-o de la Sine Însuși – de bună voie! Pavel ni L-a pus înaintea noastră ca mare exemplu de smerenie. În exemplul lui Hristos avem secretul eliberării de egoism și de toate eforturile carnale, care provoacă dezbinarea în adunare. Dacă atitudinea Sa dezinteresată s-ar găsi printre sfinți [„în voi”; Filipeni 2.5] și fiecare nu s-ar considera pe sine însuși atât de important, încât să își păstreze cu orice preț locul sau poziția în adunare, ci ar lua de bunăvoie locul smerit, atunci nu ar izbucni niciodată certuri și dispute. „Gândul” lui Hristos este în contrast direct cu gândul de înălțare de sine, care se simte pretutindeni printre oameni. El a coborât, a coborât, a coborât. Suntem dispuși să facem acest lucru? Dacă am urma exemplul lui Hristos și am fi dispuși să mergem atât de departe, încât să murim pentru frații noștri și pentru surorile noastre, probabil că nu am fi în ceartă cu ei!

Cu mulți ani în urmă, în Anzi, exista o cărare îngustă săpată în stâncă. Călătorii o foloseau pentru a se deplasa dintr-o regiune în alta. În multe locuri, era doar suficient de largă pentru a permite trecerea unei singure persoane deodată. Într-o zi, un om călătorea pe cărare cu catârul său de povară încărcat. Când a cotit un colț, a dat nas în nas cu un alt bărbat cu catârul său încărcat până la refuz! Nu era suficient spațiu pentru ca cei doi catâri să treacă unul pe lângă celălalt. În timp ce bărbații încă discutau situația, catârii și-au dat seama singuri ce se întâmpla. Unul s-a pus în genunchi și s-a așezat cât mai aproape de munte, iar celălalt s-a cățarat peste el! Rezolvarea unei situații fără speranță între frații și surorile în credință este la fel de simplă: atunci când se ajunge la o astfel de situație, trebuie să fim primii care ne aplecăm, să ocupăm locul cel mai de jos și să-i lăsăm pe ceilalți să urce peste noi.

Înălțarea lui Hristos (versetele 9-11)

Versetele 9-11

Acum ajungem la răspunsul lui Dumnezeu la smerirea totală a lui Hristos: înălțarea Lui. Se pare că Pavel se grăbea foarte tare să ajungă acolo. El nu a vrut să încheie cu anunțul trist al morții rușinoase a lui Hristos, așa că se grăbește să închidă subiectul vorbind despre înălțarea glorioasă a Fiului Său de către Dumnezeu. El spune:

Filipeni 2.9-11: De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice nume, ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn.

Avem deci două extreme: la cea mai profundă *umilință* se răspunde cu cea mai înaltă *înălțare*. Înălțarea lui Hristos este împlinirea Psalmului 110.1: „Șezi la dreapta Mea, până îți voi pune pe vrăjmașii Tăi ca așternut al picioarelor Tale!”. Versetele 9-11 nu analizează înălțarea Domnului în acest loc pe baza a ceea ce El a realizat în ispășire, deoarece acesta nu este subiectul textului. Această latură a înălțării Sale este analizată în Evrei 10.12,13. În versetele noastre de aici, înălțarea lui Hristos este văzută mai degrabă ca un semn al recunoașterii de către Dumnezeu a faptului că El a fost atât de smerit și ascultător până la moarte. Hristos este așezat pe bună dreptate acolo datorită egalității Sale, a aceleiași origini cu Dumnezeu. Numele Său de om („Isus”) este folosit pentru a sublinia faptul că El se află acolo ca *Om* glorificat. „Un Nume, care este mai presus de orice nume” - acest lucru nu se referă la un nume specific al Domnului, ci mai degrabă înseamnă că El a primit cel mai înalt loc în cer.

Pavel vorbește despre trei tipuri diferite de creaturi, care vor recunoaște autoritatea lui Hristos: cele „cerești”, cele „pământești” și cele „de sub pământ”. Cele „de sub pământ” nu sunt creaturi care trăiesc sub pământ, ci sunt ființe ale „iadului”. Acestea sunt oameni nepocăiți și îngeri căzuți în pierzanie. Ei nu erau condamnați, nu erau „ființe infernale” atunci când Dumnezeu i-a creat, dar au devenit astfel prin răzvrătire. (Apocalipsa 5.13 vorbește despre creaturile „de sub pământ”, dar aceasta se referă la creaturile care trăiesc sub scoarța pământului, cum ar fi cârțițele, viermii etc.) Când Pavel se referă la aceste trei sfere, el vrea să arate: într-o zi, toate creaturile [din toate sferile] își vor pleca genunchiul în fața lui Hristos, a cărui autoritate a fost disprețuită de oameni când era pe pământ (Isaia 45.23). Va avea loc o răsturnare completă. Ei se vor pleca înaintea Lui ca Omul glorificat!

Când Pavel spune că „orice genunchi se va pleca” și „orice limbă va mărturisi”, el nu se referă la faptul că toate creaturile lui Dumnezeu vor fi mântuite în cele din urmă. Aceasta este o învățătură falsă cunoscută sub numele de universalism [mântuire totală]. Supunerea este *un lucru* și împăcarea este *altceva*. Când este vorba de împăcare, Pavel vorbește doar de două sfere: cerul și pământul (Coloseni 1.20). Dar când este vorba de supunere, el vorbește de ființe în trei sfere; în al treilea rând, el numește „ființele din iad”. Aceste suflete pierdute nu vor fi niciodată împăcate.

Din acest pasaj, care are legătură cu înălțarea lui Hristos, putem învăța ceva mareț: adevărata

smerenie va avea o răsplată divină. Domnul Însuși a învățat: „Oricine se înalță va fi smerit, dar cine se smerește va fi înălțat” (Luca 18.14). Dumnezeu ia act de tot ceea ce face poporul Său atunci când se smerește față de alții. El nu va uita, și toți acești oameni vor fi răsplătiți în „ziua aceea” a revelației viitoare (2. Timotei 1.12). Apostolul Petru spune: „Smeriți-vă deci sub mâna puternică a lui Dumnezeu, ca să vă înalțe, la timpul potrivit” (1. Petru 5.6).

Mântuirea practică a Adunării (versetele 12-14)

Versetele 12-14

Pavel ajunge acum la aplicarea practică a acestor lucruri la credincioșii din Filipi. Așa cum am menționat mai devreme, vrăjmașul (satan) a luat în vizor Adunarea și voia s-o distrugă prin conflicte interne. De aceea, Pavel spune:

Filipeni 2.12-14: Așadar, preaiubiții mei, după cum întotdeauna ați ascultat, nu numai ca în prezența mea, ci cu mult mai mult acum, în absența mea, lucrați cu teamă și tremur mântuirea voastră. Pentru că Dumnezeu este Cel care lucrează în voi și voința și înfăptuirea, după buna Sa plăcere. Faceți toate fără murmure și fără îndoieli, ...

Adunarea din Filipi trebuia să fie salvată de planurile rele ale vrăjmașului. Pavel le prezentase remediul în smerirea de sine a lui Hristos; acum, cu ajutorul lui Dumnezeu, fiecare dintre ei trebuia să imite exemplul de smerenie al lui Hristos și astfel să „lucreze” o „mântuire” practică din conflictele interne cu care se confruntau. Deoarece Pavel era departe, în închisoare, el nu putea fi acolo pentru a-i ajuta, ceea ce însemna că ei nu puteau să privească la el pentru eliberare. Ei trebuiau să privească la Domnul și să găsească ei înșiși o soluție evlavioasă la ceea ce amenința unitatea Adunării. Acesta era un lucru pe care trebuiau să îl facă ca Adunare, deoarece pronumele „voastră” este colectiv. Pavel era încrezător că ei vor face acest lucru, deoarece știa că Dumnezeu lucra în ei „și voința și înfăptuirea, după buna Sa plăcere”.

Am putea fi înclinați să gândim că era foarte regretabil că Pavel nu a putut să le vină în ajutor. Dar aici se află înțelepciunea lui Dumnezeu. Sfinții au tendința de a se sprijini prea mult pe conducători și pe oameni înzestrați. Acest lucru îi face dependenți de ei, iar acest lucru poate fi un obstacol în calea dezvoltării lor spirituale. Acesta poate fi *unul* dintre motivele pentru care Dumnezeu îndepărtează uneori o persoană înzestrată, fie prin moarte, fie prin mutarea acesteia în alt loc. Fără Pavel, frații din Filipi au fost total dependenți de Domnul. Acesta este întotdeauna un exercițiu sănătos. Prezența unui apostol era cu siguranță un beneficiu pentru sfinți (Filipeni 1.24), dar, conform planului lui Dumnezeu, aceste funcții oficiale în Biserică trebuiau să înceteze după primul secol. După ce Biserica a primit Scripturile Noului Testament, se aștepta ca sfinții să se fi dezvoltat din punct de vedere spiritual până în punctul în care să apeleze direct la Capul Bisericii, mai degrabă decât să se bazeze pe apostoli sau pe bătrânii hirotoniți, etc.

În ceea ce privește „mântuirea [salvarea]”, despre care este vorba aici: în general, se presupune că Pavel le-a spus credincioșilor din Filipi că ei trebuie să trăiască practic în viața lor mântuirea sufletelor lor de pedeapsa pentru păcatele lor (ei primiseră deja această

mântuire prin credința în Domnul Isus Hristos). Aceasta ar fi dovada mântuirii lor. Atunci oamenii vor vedea că sunt creștini adevărați. Deși acest lucru este cu siguranță de dorit, nu este ceea ce spune Pavel aici. Această neînțelegere provine din faptul că oamenii încearcă să impună un singur înțeles cuvântului „mântuire”, oriunde apare în Scriptură. Așa cum s-a menționat la Filipeni 1.19, W. Kelly a spus că cele mai multe referiri din Noul Testament, care au legătură cu mântuirea, nu se referă la aspectul veșnic al mântuirii, așa cum ea este proclamată în Evanghelie. Prin urmare, în orice pasaj, în care apare acest cuvânt, aspectul particular al mântuirii la care se referă trebuie să fie determinat de context. Un articol din revista *Precious Things* explică semnificația cuvântului „mântuire” din Filipeni 2.12:

Acest verset a fost deseori interpretat greșit ca însemnând: „Faceți fapte, *pentru* a fi mântuiți [work for; lucrați pentru]”, când de fapt înseamnă: „Mântuirea produce fapte [work out; lucrați din]”. Cred că versetul se referă mai degrabă la dificultățile din biserică din Filipi, decât la ceea ce îi afectează pe indivizi. S-a subliniat faptul că verbul este la plural, iar când Pavel spune „voastră” are în vedere, evident, dificultățile din adunarea locală ... Mântuirea, la care se face referire în acest pasaj, nu este mântuirea sufletului, pe care o obținem prin credința în Domnul nostru Isus Hristos; este mântuirea *de zi cu zi*, mântuirea *zilnică* din numeroasele dificultăți pe care le întâlnim în călătoria noastră pe drumul credinței. Pe măsură ce urmăm mai departe această scrisoare, devine din ce în ce mai evident faptul că credincioșii din Filipi erau caracterizați de dezbinări și că tocmai din aceste dificultăți trebuiau să fie salvați. Pentru a scăpa de aceste dificultăți, părțile aflate în dispută trebuiau să fie smerite.⁵

Henry Allan Ironside (1876-1951) spune:

Nu există adunare de sfinți pe pământ care să nu aibă mai devreme sau mai târziu probleme interne, iar sfatul sau îndemnul dat aici [în Filipeni 2] se aplică exact în astfel de cazuri. Este calea lui Dumnezeu ca adunările să fie puse în ordine din interior prin judecata de sine în prezența Lui și prin supunerea față de Cuvântul Său ... În versetele din Filipeni 2.12-16 vedem o adunare care demonstrează practic mântuirea.⁶

Învățătorul biblic William MacDonald (1917-2007) spune:

Credincioșii de acolo erau chinuți de certuri și de conflicte. Apostolul le-a dat ajutorul pentru a ieși din aceasta. Acum ei trebuie să aplice acest ajutor, prin faptul că aveau gândul care era în Hristos. Astfel, ei ar trebui „să-și lucreze propria mântuire ...”, adică să-și rezolve problema. „Mântuirea”, despre care se vorbește aici, nu este mântuirea sufletului, ci eliberarea de capcanele care încercau să-i împiedice pe creștini să facă voia lui Dumnezeu. [...] *Mântuirea* are multe sensuri diferite în Noul Testament. [...] Înțelesul fiecăruia trebuie să fie determinat, cel puțin în parte, de context. Credem că în acest pasaj, „mântuirea” înseamnă rezolvarea problemelor credincioșilor din Filipi, adică eliberarea de conflicte.⁷

Învățătorul biblic Frank Binford Hole (1874-1964) spune:

Pericole îi amenințau din exterior, iar înăuntru exista pericolul ascuns al conflictului, și de

aceea trebuiau să caute și să manifeste cu dublă energie gândul care era în Hristos Isus. Făcând acest lucru, ei își vor realiza propria lor mântuire din tot ceea ce îi amenința acum.⁸

Învățătorul biblic Arthur M.S. Gooding (1915-1999) spune:

„Lucrează-ți propria ta mântuire, propria ta salvare cu teamă și tremur”. Mântuire de la ce? Mântuirea de conflicte, căci înaintarea Evangheliei este împiedicată atunci când apar conflicte.⁹

Evangelistul și învățătorul biblic Sydney Maxwell (1919-1993) spune:

Ideea apostolului aici este mai degrabă: sunt conștient de problemele voastre interne și v-am dat un exemplu pe care să îl imitați (Filipeni 2.5-7); acum, realizați propria voastră mântuire ca biserică. Cuvântul arată în mod clar că ei aveau nevoie de mântuire, pentru a fi feriți de ceea ce avea să le ruineze mărturia, dacă nu se preocupau pentru a-și rezolva disputele.¹⁰

În general, credincioșii din Filipi făcuseră progrese bune în credință, dar este evident că vrăjmașul semănase discordie între ei. Pavel a atribuit acest lucru la două surori care nu se înțelegeau (Filipeni 4.2). Dacă aceste dispute nu vor fi rezolvate, problemele vor crește, iar pacea și bunăstarea acestei adunări vor fi puse în pericol. Este ca și cum Pavel ar fi spus: „V-am îndemnat să aveți *un singur* gând, fiecare dintre voi să prețuiască pe celălalt mai mult decât pe sine însuși, și v-am arătat exemplul desăvârșit al smereniei Domnului Isus. Așa că acum aveți remediul pentru problema din mijlocul vostru; acum „realizați” între voi „propria voastră mântuire cu teamă și tremur”. Ne-am putea întreba: „Cum anume vom face acest lucru?”. Este bine să începem prin a ne ruga pentru bunăstarea și binecuvântarea fiecărui frate și a fiecărei surori din adunare - și mai ales pentru cei cu care este dificil să ne înțelegem. Atunci când în adunare apare o situație fără ieșire, trebuie să fim primii gata să o luăm pe drumul cel mai de jos și să cedăm. Dacă conștiința noastră ne acuză că am jignit pe cineva, atunci ar trebui să ne grăbim să ne cerem scuze cum se cuvine.

Trebuie să facem aceste lucruri cu „teamă”, pentru că știm că există un vrăjmaș mereu prezent, care pândește în jurul nostru, ca să poată pune piciorul în prag. De asemenea, trebuie să facem aceste lucruri cu „tremur”, pentru că toți avem carnea în noi, ceea ce înseamnă că noi am putea fi cei pe care vrăjmașul vrea să-i folosească pentru a ruina adunarea. (Prin „tremur” aici, desigur, nu se înțelege că trebuie să sperăm că sufletele noastre vor fi într-o zi mântuite veșnic, căci nu acest aspect [veșnic] al mântuirii este problema aici). Deoarece inima omului este atât de „vicleană” (Ieremia 17.9), cei care sunt folosiți în acest fel de către vrăjmaș cred adesea că fac ceea ce trebuie pentru gloria lui Dumnezeu! Deoarece sunt într-o stare atât de confuză, este dificil să îi convingem de contrariul.

Ca luminători strălucitori (versetele 15,16)

Versetele 15,16

Prin aceasta ajungem la finalul îndemnului lui Pavel cu privire la mântuirea practică a adunării. El spune:

Filipeni 2.15,16: ... ca să fiți fără cusur și curați, copii ai lui Dumnezeu fără vină în mijlocul unei generații strâmbe și perversitate, în care străluciți ca niște luminători în lume, ținând sus Cuvântul vieții, spre laudă pentru mine în ziua lui Hristos, că n-am alergat în zadar, nici nu m-am ostenit în zadar.

Dacă problema internă dintre credincioșii din Filipi ar fi fost rezolvată, vrăjmașul ar fi fost înfrânt în încercarea sa de a diviza adunarea. Ca urmare, mărturia creștină va străluci mai puternică în acea regiune. Adunarea din Filipi avea să devină o mărturie strălucitoare în acea zonă, iar Evanghelia avea să fie vestită mai clar și mai eficient. Astfel, atunci când ceea ce împiedică unitatea în cadrul unei adunări este condamnat, aceasta face ca sfeșnicul să ardă mai puternic. Acest lucru este reprezentat în mod figurat în responsabilitatea preoților de a curăța în mod regulat sfeșnicul din cortul întâlnirii, cu „foarfecile de tăiat fitilul și stingătoarele lui” (Exodul 25.38). Aceste instrumente erau folosite pentru a îndepărta bucățile de fitil ars etc. care împiedicau flacăra să ardă așa cum ar fi trebuit. Astfel, folosirea foarfecilor de tăiat fitilul și a stingătoarelor de fitil vorbește despre judecata de sine.

Dacă dorim ca Evanghelia să fie vestită în mod binecuvântat și ca oamenii să fie adăugați la adunarea locală, trebuie să începem prin a avea o mărturie unanimă și unitară față de oamenii din acel loc. Evanghelistul și predicatorul George Davison (1898-1977) spune:

Caracterul comunității este determinat de faptul că ea ține sau nu la Cuvântul vieții. Adunarea în sine nu are sarcina de a predica Evanghelia în sălile de întâlnire, deoarece aceasta este responsabilitatea fiecăruia. Chiar dacă predicarea se face în părtășie și în acord cu frații, predicatorul va avea cu greu libertate sau binecuvântare dacă predică Evanghelia în sălile unei adunări care este divizată sau în dezbinare. Trebuie să ținem minte acest lucru: cei cărora le predicăm simt foarte bine dacă un caracter bun este văzut în comunitate sau în predicatori.¹¹

Pavel nu le cere să încerce să repare această lume sărmană, veche și stricată; mai degrabă, ei trebuiau să strălucească ca „luminători” în această lume. Avem aici cele două laturi ale mărturiei creștinului: trebuie să strălucim ca „luminători”, aceasta este mărturia pe care o dăm prin viața noastră (Matei 5.14-16). Și apoi trebuie să prezentăm „Cuvântul vieții”, adică mărturia pe care o dăm prin vestirea Evangheliei. Cu cât lumea devine mai întunecată din punct de vedere moral și spiritual, cu atât mai strălucitoare ar trebui să fie mărturia noastră. „Luminători” este la plural, ceea ce arată că *fiicare* dintre noi este responsabil pentru această mărturie.

Pavel a avut partea lui de contribuție la creșterea și progresul spiritual al credincioșilor din Filipi, iar acum privea dinainte cu bucurie spre „ziua lui Hristos” (Împărăția Milenară), când rezultatele credinței lor vor fi descoperite în fața tuturor și se va vedea că osteneala lui „nu a fost în zadar”. În mod clar, Pavel a văzut progresul lor ca pe o reflectare a lucrării sale făcută lor.

Trei exemple de lepădare de sine asemănătoare cu cea a lui Hristos (versetele 17-30).

În a doua jumătate a capitolului 2, Duhul lui Dumnezeu ne atrage atenția asupra a trei bărbați (Pavel, Timotei și Epafrodit) care au exprimat în circumstanțele lor atitudinea smerită a lui Hristos. Acești trei slujitori trebuie prezentați aici, deoarece unii tind să creadă că exemplul desăvârșit al lui Hristos în renunțarea Sa la Sine este un standard de neatins, deoarece El este Dumnezeu revelat în trup, iar noi nu suntem decât simpli muritori. Duhul lui Dumnezeu pare să preîntâmpine acest gând: El ne atrage atenția asupra „oamenilor de aceeași fire” ca și noi (Faptele apostolilor 14.15) și ne arată că acest lucru este foarte posibil, dacă există o practică evlavioasă sau, cu alte cuvinte, dacă cineva merge pe drumul său cu Dumnezeu.

Exemplul lui Pavel (versetele 17,18)

Versetele 17,18

Filipeni 2.17,18: Și chiar dacă sunt turnat ca jertfă de băutură peste jertfa și slujba credinței voastre, mă bucur și mă bucur cu voi toți. În același fel, bucurați-vă și voi și bucurați-vă împreună cu mine.

În Pavel vedem dovada vie a afirmației sale: „în smerenie, unul considerându-l pe altul mai presus de sine însuși” (Filipeni 2.3). Pentru a ilustra acest lucru, el folosește imaginea unei jertfe de băutură, pe care o împrumută din sistemul levitic din Vechiul Testament. O jertfă de băutură era oferită împreună cu o jertfă pe care jertfitorul o aducea lui Dumnezeu (Exodul 29.39,40). Pavel vorbește despre slujirea sa pentru Domnul ca despre o jertfă de băutură care este „turnată” pe „jertfa” credincioșilor din Filipi - o aluzie la participarea lor la Evanghelie, exprimată prin darul pe care ei i l-au trimis. În adevărata smerenie și favoare modestă, el își vede viața și slujirea ca pe ceva marginal complementar la jertfa lor pentru Domnul. El aduce serviciul lor la *cel mai înalt grad* și își *diminuează* propriul serviciu și, de aceea el prețuiește sacrificiul și serviciul lor ca fiind „mai bune” și „mai excelente” decât ale sale.

Ghedeon a făcut același lucru cu efraimiții, atunci când Israel a fost victorios asupra madianiților (Judecători 8.1-3). El a comparat rolul efraimiților în bătălie cu cel al culegerii strugurilor după recoltă (când strugurii rămași sunt culeși din viță): Post-recolta a fost *mai mare* decât întreaga recoltă a lui Abiezer, adică recolta de struguri a lui Ghedeon. Astfel, „răspunsul său blând” a îndepărtat mânia lor (Proverbele 15.1).

Deoarece Pavel nu știa cum se va sfârși viața lui, el folosește cuvântul „dacă”. Putea foarte bine să se termine în martiriu; nu știa. Dacă aceasta avea să fie într-adevăr soarta lui, el se va bucura de ea, și se va „bucura” pentru că va pleca să fie la Hristos (Filipeni 1.23). El nu dorea ca credincioșii din Filipi să vadă eventualul său martiriu ca pe o tragedie, ci ei trebuiau să se „bucure” împreună cu el în această situație.

Exemplul lui Timotei (versetele 19-24)

Versetele 19-24

Filipeni 2.19-24: Dar sper în Domnul Isus să vi-l trimit în curând pe Timotei, ca să fiu și eu înviorat, când voi afla cele despre voi. Pentru că nu am pe nimeni de același gând, care să se îngrijească în adevăr de cele despre voi; pentru că toți caută cele ale lor, nu cele ale lui Isus Hristos. Cunoașteți însă încercarea lui, că a slujit împreună cu mine pentru Evanghelie ca un copil pentru tatăl său. Pe el deci sper să-l trimit îndată ce voi vedea ce va fi cu mine; dar am încredere în Domnul că și eu voi veni curând.

În Timotei vedem pe cineva în care îndemnul lui Pavel către credincioșii din Filipi devine clar: Ei trebuiau să „aibă o simțire, un gând” (Filipeni 2.2). Timotei avea „același gând” cu Pavel în slujirea Domnului (Filipeni 2.20). A avea aceeași mentalitate înseamnă a fi unit și de aceeași părere și a împărtăși aceleași preocupări. În toate chestiunile care țineau de gloria Domnului, Pavel și Timotei erau una. Acest lucru este frumos de văzut, pentru că nu a fost întotdeauna așa (Faptele apostolilor 15.36-41).

Timotei era o personalitate unică și valoroasă în lucrarea Domnului. El era preocupat de starea poporului lui Dumnezeu și era dispus să-și dea viața pentru a-i ajuta. Acesta este semnul unui păstor adevărat. Pavel intenționa să-l trimită pe Timotei la credincioșii din Filipi, în speranța că el va putea să unească inimile sfinților din acea adunare și să-i ajute astfel să depășească discordia și dezbinarea în creștere. Pavel l-a recomandat pe Timotei credincioșilor din Filipi, spunându-le că ei înșiși „i-au cunoscut încercarea [în slujire]”. Timotei slujea Evanghelia alături de Pavel de aproximativ zece ani la acea vreme. Pavel nu avea cu el niciun alt slujitor, pe care să-l trimită cu această misiune, pentru că sfinții erau în general ocupați cu propriile lor interese. El relatează: „Toți caută cele ale lor, nu cele ale lui Isus Hristos”. Domnul descrie astfel de oameni ca fiind „înăbușiți sub griji și bogăție și plăceri ale vieții” (Luca 8.14). Vrajmașul se poate folosi de aceste lucruri pentru a ne îndepărta de la slujirea Domnului. Timotei a fost o excepție de la regulă.

Pavel aștepta rezultatul apelului său la Cezar și apoi îl va trimite pe Timotei la credincioșii din Filipi. Între timp, el îl va trimite pe Epafrodit cu scrisoarea la credincioșii din Filipi.

Exemplul lui Epafrodit (versetele 25-30)

Versetele 25-30

Filipeni 2.25-30: Am socotit dar necesar să-l trimit la voi pe Epafrodit, fratele, și împreună-lucrător și împreună-ostaș cu mine, dar trimisul vostru și slujitor pentru nevoia mea, fiindcă vă dorea pe toți și era mâhnit pentru că ați auzit că a fost bolnav; pentru că a și fost bolnav aproape de moarte, dar Dumnezeu a avut milă de el, și nu numai de el, ci și de mine, ca să nu am întristare peste întristare. L-am trimis deci mai în grabă, ca, văzându-l, să vă bucurați din nou, și eu să fiu mai puțin întristat. Primiți-l deci în Domnul cu toată bucuria și onorați pe unii ca aceștia; fiindcă pentru lucrare a fost aproape de moarte, riscându-și viața, ca să împlinească ce lipsea slujirii voastre către mine.

În Epafrodit vedem o demonstrație vie a îndemnului lui Pavel: „Să nu se uite fiecare la ale sale, ci fiecare să se uite și la ale celorlalți” (Filipeni 2.4). Vedem înțelepciunea lui Dumnezeu că Pavel îl prezintă pe Epafrodit în acest moment. Credincioșii din Filipi ar fi putut spune:

„Pavel, da, înțelegem că ai fost capabil să imiți harul lui Hristos - tu ești un apostol și Timotei este un vas special ridicat de Dumnezeu. Dar noi suntem creștini obișnuiți; a ne cere să îl imităm pe Hristos în acest fel - este un standard prea înalt pentru noi.” Dar dacă vreunul dintre credincioșii din Filipi ar fi înclinat să gândească în acest fel, Duhul lui Dumnezeu îl aduce aici pe Epafrodit ca un alt exemplu de persoană care a avut gândul lui Hristos. Epafrodit era unul din Filipi, pe care ei îl cunoșteau bine. Nu era un om cu un dar deosebit și totuși a arătat în mod clar atitudinea smerită a lui Hristos. Acest lucru ne arată: un creștin obișnuit - chiar și un copil în Hristos [1 Ioan 2.14] - poate face acest lucru. O persoană nu trebuie să fie talentată sau deosebit de bine instruită în Scripturi pentru a fi asemenea lui Hristos.

Epafrodit a fost „trimisul”, care i-a adus lui Pavel darul credincioșilor din Filipi (Filipeni 2.25). Pe drum se îmbolnăvise. De fapt, era cât pe ce să moară, dar Dumnezeu a avut milă de el și l-a lăsat să se însănătoșească. Faptul că a făcut acest serviciu simplu ne arată că era mai interesat pentru a-i ajuta pe alții decât de a se mulțumi pe sine. În aceasta l-a imitat pe Domnul Isus, căci Scriptura spune: „Și Hristos nu Și-a plăcut Lui Însuși” (Romani 15.3).

Ajuns la Roma cu darul credincioșilor din Filipi, Epafrodit i-a fost de ajutor lui Pavel, îngrijindu-se de nevoile lui Pavel (Filipeni 2.25). Acestea erau sarcini simple, pe care le făcea un slujitor în legătură cu lucrurile vremelnice. Avem tendința de a considera o astfel de slujire ca fiind nesemnificativă, dar este surprinzător și instructiv să vedem cum vorbește Pavel despre acest trimis smerit și modest. Pavel îl pune la același nivel de valoare cu el însuși, numindu-l „frate” în credință, „împreună-lucrător” în Evanghelie și „împreună-ostaș” în lupta lor cu vrăjmașii spirituali. Acest lucru arată că Pavel nu se considera mai bun sau mai important decât Epafrodit și ilustrează modul în care ar trebui să ne privim și să ne judecăm unii pe alții. Dacă am avea mai mult din acest har în relațiile dintre noi, ar exista mai puține fricțiuni care duc la certuri.

Epafrodit a fost un om altruist și de aceea a fost mai preocupat de grija credincioșilor din Filipi decât de propria lui boală! El era „mâhnit”, nu pentru că fusese bolnav, ci pentru că auzise că credincioșii din Filipi erau îngrijorați pentru el. El nu voia ca ei să fie preocupați de el; toate aceste griji nu ar fi făcut decât să-i distragă pe sfinți de la preocuparea cu Domnul. Când suntem bolnavi, ne putem gândi adesea doar la noi înșine. Nu așa a fost la Epafrodit; el se gândea la credincioșii din Filipi, nu la el însuși! El a fost cu adevărat unul care nu se uita la „ale sale”, ci la „ale altora” (Filipeni 2.4). Când a fost gata să se întoarcă la biserica sa natală din Filipi, Pavel i-a dat această scrisoare de mulțumire pentru credincioșii din Filipi.

Tradus de la: [Der Brief des Paulus an die Philipper \(2\)](#)

Tradus din *The Epistle of Paul to the Philippians. The Epistle of Christian Devotedness and Joy*
Christian Truth Publishing 2017

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] Remarca redacției: Versiunea Bibliei King-James folosită în originalul în engleză traduce aici „mândrie” (*he that is of a proud heart*) în loc de „lăcomie”, ca în CSV-Elberfelder și alte traduceri germane.

[2] J.N. Darby comentariu la Filipeni 2, *Betrachtung zu Philipper (Synopsis)*. Quelle: www.bibelkommentare.de.

[3] J.N. Darby, „Philippians 2“ din *Philippians. The Book of Experience*.

[4] We wonder at Thy lowly mind, | And fain would like Thee be, | And all our rest and pleasure find | In learning, Lord, of Thee. Strofa 5 din cântarea „O Lord, when we the path retrace“ (Text: James George Deck [1807–1884], *Spiritual Songs*, Nr. 230).

[5] G. Davison, din „Philippians 2:12-30. Readings with George Davison“, *Precious Things*, Anul 5, 1960, pag. 263–264.

[6] H.A. Ironside, *Notes on Philippians*, pag. 50–52.

[7] W. MacDonald, *Believer's Bible Commentary*, pag. 1968. Vezi *Kommentar zum Neuen Testament*, Vol. 2, Bielefeld (CLV) 72018, pag. 965.

[8] F.B. Hole la Philipper 2, *Grundzüge des Neuen Testaments*, Vol. 4: *Galaterbrief – Philemonbrief*, Hückeswagen (CSV) 1998, pag. 122.

[9] A.M.S. Gooding, *The 13 Judges*, pag. 95.

[10] S. Maxwell, *CV-Kommentar zum Neuen Testament*, Vol. 2: *Römer – Philemon*, Dillenburg (CV) 2009, pag. 910.

[11] G. Davison, din „Philippians 2.12-30. Readings with George Davison“, *Precious Things*, Anul 5, 1960, pag. 267.